rasokesſed ollid hommiko korjatud ja ärra sõdud, louneks polnud keddagi teâda. Wimaks nâggi naese tullewad, agga kurwema nâoga, kui minnes olli olnud; wiimne lotus olli lõpnud. Mardi meel jâi weel halledamaks, sûdda lâks nõdraks, tousis ûlles, lâks, wõttis laudelt wanna piibli ramato, mis issa-issast jânud, ja mis ta ainus warra, ja tahtis seâlt omma nârtsind hingele kinnitust wõtta.

Kui ta monned read Matteusse ramato 6damat peatükki olli luggenud, astus ta wanna naene tuppa, tahtis kûl omma murrenâggo lahkeks ja rõõmsaks tehha, ja monne sanna kõnnelda, agga ei suutnud: silma wessi ja tühjad kâed pannid kele kinni. Wanna-issake moistis kûl ärra, et kûllast rikka mehhe kâest ühtige polnud sanud, sirutas temmale wârrisewa kâe, pigistas ta kât, nago olleks tahtnud tedda sega kinnitada, sanna ei ta sanud suust. Siis ta lugges piiblist waljo healega Issanda Jesusse sannad: „Ärge murretsege omma ello eest, mis teie peate sõma, ja mis teie peate joma, egga omma ihho eest, mis teie peate selga pannema. Eks ello ennam olle, kui toidus, ja ihho ennam kui rided? Pange tähhele linnud taewa al: nemmad ei külwa egga leika, egga panne kokko aitade sisse, ja teie taewane Issa toidab neid. Eks teie olle paljo ûllemat kui need? — Ja mis murretsete teie riette pärrast? Pange tähhele lillekesſed wâlja peâl, kuida nemmad kaswawad! nemmad ei te tõõd egga kehra. Agga minna ütlen teile (ütleb Jesus), et Salomonki keige omma au sees ep olle mitte nenda olnud ehhitud, kui üks neist sinnatsist. Kui nüüd Jummal rohto wâlja peâl, mis tânna on, ja home ahjo wissatakse, nenda ehhitab, eks siis paljo ennam teid, teie nõdrausklikkud?“